

Op tafel leunend verborg hij zijn hoofd in zijn arm. Hij mompelde nog eenige onverstaanbare woorden om dan geheel te zwijgen.

Buiten regende het nog steeds en het geruisch vermengde zich met gezoem van ontelbare insecten die op het licht af in de kamer waren gekomen. Het was of de aarde schreide. — Zoo nu en dan kwam een zachte windvlaag wat regendroppels van de bloemtrossen op de veranda schudden en fluisterde geheimzinnig door de boomen om de hoeve.

Sander, als had hij een visioen, staarde de duisternis in.

„Ik zie alles,” fluisterde hij nauw hoorbaar, „ik zie alles, daar zal ik van schrijven, een menschentragedie. . . ., een werk, een werk.”

Struwentius had aandachtig zijn hoofd opgeheven. Als hij Sanders blik zag greep hij zijn handen, drukte ze aan zijn borst en, als een bezwering fluisterde hij heesch: „Sander, Sander, Fortis age, dat God je groote krachten mag geven.”

Sander glimlachte gelukzalig. „Die heb ik,” en op een vragenden blik van Struwentius, „armoede en liefde.”

Even moest hij het goed in zich opnemen, dan lachte Struwentius schamper, — „armoede en liefde!” En terwijl hij onvast naar de veranda liep, „ik had geen armoede.”

Sander kwam bij hem en saam keken ze de duisternis in. Het regenruischen kwam nu sterker tot hen. Ver weg, misschien ergens op de rivier, gloorden lichten in de onpeilbare donkerte. Maar zij zagen er werelden in, werelden en tijden die ze in hun hart en ziel vonden als schoone illusies. — De koele wind deed de bloemtrossen wiegen, druppels vielen als tranen op hun handen die op de leuning rustten.

Lang, heel lang was er slechts het regenruischen in de nachtelijke stilte.

Op een windvlaag kwamen dan zacht klokkeklanken tot hen, wonderlijk ijl als kwamen ze uit een oneindige verte.

Daar stond Struwentius recht, ging naar de piano en begon een zacht spel van mineurklanken die uitgroeiden tot een melodieuzen zang van weemoedige herinneringen.

Er was iemand, diep in zijn koetsiersjas gedoken, de verandatrap opgeklimmen, en hij had gemopperd over het lange wachten dat hij moest doen.

„Ha, Jan van Brummen!” had Struwentius geroepen, en de koetsier had wat moeten drinken. Hermken was wakker gemaakt en allen hadden ze nog wat gedronken en gegeten en toen luidruchtig de wankele trap afgedaald en de jachtbreak ingestommeld.

Als ze het erf afreden zeiden op de hoeve twee mensen tegen elkaar:

„Foj toch, 't is binao dag.”

„Zoo bats heb't ze't nog nooit 'emaakt.”